

HEY! FOLLOW ME! IT'S HAPPY HOUR TIME!

Jordy Kerwick, Marria Pratts, Albert Pinya, Mike Okay, Bel Fullana, Philip Gerald

ESP:

En un momento histórico en el que se nos prohíbe reunirnos, festejar y armar jaleo, donde prima la higiene y el orden por encima del caos y la diversión, "Hey! Follow me! It's Happy hour time!" propone cambiar las cosas por un rato.

De la mano de Bel Fullana, Jordy Kerwick, Albert Pinya, Mike Okay, Marria Pratts y Philip Gerald se presenta una exposición con ambiente infantil, desinteresado, con un toque gamberro y absurdo. Esta colectiva le da la vuelta a la idea de happy hour - hora feliz en la que bares y restaurantes bajan el precio de las consumiciones para atraer a la clientela - para crear un momento alegre y fresco sin más aspiración que la de pasarlo bien.

Podríamos decir que las obras que se presentan no emiten juicios ante el mundo que les rodea, pero lo cierto es que juzgan e interpretan desde la perspectiva infantil e irónica con la que lo haría un niño que dibuja lo que ve, o una niña que pinta su alrededor, con el objetivo de expresarse y canalizar su presente, dotando aquello que representan de un cierto optimismo y humor, sin ni siquiera pretenderlo.

Como si de los invitados de una fiesta se trataran, las pinturas de estos seis artistas de distintas nacionalidades se reúnen en el espacio para celebrarlo todo y nada al mismo tiempo, para intentar evadirse o aligerar la situación actual a partir de trazos naïf, formas imperfectas, colores vivos y temáticas que, de tan actuales, resultan absurdas. Cada invitado aporta su propia personalidad al contexto:

Bel Fullana (Mallorca, 1985) lleva al extremo la estética del siglo XXI, del trap, del reggaetón y del postureo de las redes sociales, representado a partir de chicas ataviadas con medias de rejilla, bikinis, tatuajes y fuego. Sus personajes parecen posar sensualmente ante una cámara que en realidad es el trazo inconfundible de la artista, que las retrata con sarcasmo, poniendo de manifiesto los estereotipos incuestionables de nuestros días.

Mientras que Bel representa la actualidad desde las redes sociales y el mundo digital, Marria Pratts (Barcelona, 1988) lo hace desde lo que puede encontrar en las ciudades, observando aquello que le ofrece la calle y la sociedad que la conforma. Su trabajo subraya constantemente las incoherencias y dilemas de nuestro presente más inmediato, interpretándolas desde un punto de vista positivo, buscando la belleza y el optimismo de aquello que le rodea partiendo de los detalles más insignificantes y de todo lo que en nuestro día a día pasamos por alto.

G A L E R I A F R A N R E U S

Por su parte, Albert Pinya (Palma, 1985) usa un trazo inocente para reflejar las relaciones que establece la sociedad con su entorno. Su obra revela contantemente símbolos de la cultura popular, constituyendo composiciones a menudo en horror vacui, que connotan un mensaje y que, por tanto, convierten el arte en un elemento comunicativo. El rechazo de l'art pour l'art – reivindicando siempre el papel expresivo de su obra – y su estética irónica e intencionadamente ingenua constituyen un estilo personal y reconocible al instante.

Philip Gerald (Irlanda, 1992), sin embargo, reivindica aquello inútil y puramente lúdico mediante colores planos y fluorescentes, caras exageradamente expresivas y figuras ambiguas creadas con programas rudimentarios de edición de imágenes. Así, su obra crea una disyuntiva visual en la que el mundo digital se traslada a los soportes más tradicionales de las artes plásticas. Escenas despreocupadas, personajes atrevidos y tonos llamativos conforman la obra de Gerald.

Por otro lado, la pintura de Mike Okay (Alemania, 1980) representa el mundo en miniatura que existe en la habitación de un niño crecido en el Berlín de los años ochenta. Su trazo imperfecto simula una mano infantil dibujando los coche de matchbox, los peluches y figuras de animales que conviven entre sus pertenencias. La forma de dibujarlos, así como los materiales y los tamaños de sus representaciones, aportan una nueva narrativa a los juguetes de su infancia, dotándolos de un enfoque pictórico que se adapta al marco artístico contemporáneo.

Finalmente, Jordy Kerwick (Australia, 1982) traslada el mundo tridimensional a imágenes bidimensionales a partir de colores planos, trazos toscos y ángulos afilados. Con ello, su pintura se mueve entre lo abstracto y lo figurativo, representando así bodegones y objetos que recrean naturalezas muertas, pero siempre en relación con aquello que le rodea, implicando su entorno doméstico y los objetos de su día a día. La técnica mixta evidencia la comprensión de las formas y el color, los cuales aportan inocencia y sinceridad a sus creaciones.

Así, las pinturas de estos seis artistas conviven en esta exposición que transmite espontaneidad y buena energía, pretendiendo que la diversidad de sus obras cree un ambiente donde reine la positividad y se viva una “happy hour” en la que reír, divertirse y festejar sean una prioridad.

Texto por Belén Martínez.

HEY! FOLLOW ME! IT'S HAPPY HOUR TIME!

Jordy Kerwick, Marria Pratts, Albert Pinya, Mike Okay, Bel Fullana, Philip Gerald

CAT:

En un moment històric en què se'ns prohibeix reunir-nos, festejar i fer escàndol, on preval la higiene i l'ordre per sobre del caos i la diversió, "Hey! Follow me! It's Happy hour time!" proposa canviar les coses per una estona.

De la mà de Bel Fullana, Jordy Kerwick, Albert Pinya, Mike Okay, Marria Pratts i Philip Gerald es presenta una exposició amb ambient infantil, desinteressat, amb un toc gamberro i absurd. Aquesta col·lectiva li dóna la volta a la idea de "happy hour" - hora feliç en què bars i restaurants baixen el preu de les consumicions per atraure la clientela - per crear un moment alegre i fresc sense més aspiració que la de passar-ho bé.

Podríem dir que les obres que es presenten no emeten judicis davant el món que els envolta, però la veritat és que jutgen i interpreten des de la perspectiva infantil i irònica amb la qual ho faria un nen que dibuixa el que veu, o una nena que pinta allò que l'envolta, amb l'objectiu d'expressar i canalitzar el seu present, dotant allò que representen d'una cert optimisme i humor, sense ni tan sols pretendre-ho.

Com si dels convidats d'una festa es tractessin, les pintures d'aquests sis artistes de diferents nacionalitats es reuneixen a l'espai per celebrar-ho tot i res a el mateix temps, per intentar evadir-se o alleugerir la situació actual a partir de traços naïf, formes imperfectes, colors vius i temàtiques que, de tan actuals, resulten absurdes. Cada convidat aporta la seva pròpia personalitat al context:

Bel Fullana (Mallorca, 1985) porta a l'extrem l'estètica del segle XXI, del trap, del raeggeton i del postureo de les xarxes socials, representat a partir de noies abillades amb mitges de malla, bikinis, tatuatges i foc. Els seus personatges semblen posar sensualment davant d'una càmera que en realitat és el traç inconfusible de l'artista, que les retrata amb sarcasme, posant de manifest els estereotips inqüestionables dels nostres dies.

Mentre que Bel representa l'actualitat des de les xarxes socials i el món digital, Marria Pratts (Barcelona, 1988) ho fa des del que pot trobar a les ciutats, observant allò que li ofereix el carrer i la societat que la conforma. El seu treball subratlla constantment les incoherències i dilemes del nostre present més immediat, interpretant-les des d'un punt de vista positiu, buscant la bellesa i l'optimisme d'allò que l'envolta partint dels detalls més insignificants i de tot el que en el nostre dia a dia passem per alt.

G A L E R I A F R A N R E U S

Per la seva banda, Albert Pinya (Palma, 1985) fa servir un traç innocent per reflectir les relacions que estableix la societat amb el seu entorn. La seva obra revela constantment símbols de la cultura popular, constituint composicions sovint en horror vacui, que connoten un missatge i que, per tant, converteixen l'art en un element comunicatiu. El rebuig de *l'art pour l'art* - reivindicant sempre el paper expressiu de la seva obra - i la seva estètica irònica i intencionadament ingènua constitueixen un estil personal i reconeixible a l'instant.

Philip Gerald (Irlanda, 1992), però, reivindica allò inútil i purament lúdic mitjançant colors plans i fluorescents, cares exageradament expressives i figures ambigües creades amb programes rudimentaris d'edició d'imatges. Així, la seva obra crea una disjuntiva visual en la qual el món digital es trasllada als suports més tradicionals de les arts plàstiques. Escenes despreocupades, personatges atrevits i tons cridaners conformen l'obra de Gerald.

D'altra banda, la pintura de Mike Okay (Alemanya, 1980) representa el món en miniatura que hi ha a l'habitació d'un nen crescut en el Berlín dels anys vuitanta. El seu traç imperfecte simula una mà infantil dibuixant els cotxe de Matchbox, els peluixos i figures d'animals que conviuen entre les seves pertinences. La forma de dibuixar-, així com els materials i les mides de les seves representacions, aporten una nova narrativa a les joguines de la seva infància, dotant-los d'un enfocament pictòric que s'adapta al marc artístic contemporani.

Finalment, Jordy Kerwick (Australia, 1982) trasllada el món tridimensional a imatges bidimensionals a partir de colors plans, traços toscs i angles afilats. Amb això, la seva pintura es mou entre l'abstracte i el figuratiu, representant així bodegons i objectes que recreen natures mortes, però sempre en relació amb allò que l'envolta, implicant el seu entorn domèstic i els objectes del seu dia a dia. La tècnica mixta evidència la compressió de les formes i el color, els quals aporten innocència i sinceritat a les seves creacions.

Així, les pintures d'aquests sis artistes conviuen en aquesta exposició que transmet espontaneïtat i bona energia, prenent que la diversitat de les seves obres creï un ambient on regni la positivitat i es visqui una "Happy hour" en què riure, divertir-se i festejar siguin una prioritat.

Text per Belén Martínez.

HEY! FOLLOW ME! IT'S HAPPY HOUR TIME!

Jordy Kerwick, Marria Pratts, Albert Pinya, Mike Okay, Bel Fullana, Philip Gerald

During a historical time when we can't meet, party and make any noise, where hygiene and order prevails over chaos and fun, "Hey! Follow me! It's Happy Hour Time!" wants to change the situation for a while.

Bel Fullana, Jordy Kerwick, Albert Pinya, Mike Okay, Marria Pratts and Philip Gerald introduces us into a toddler, uninterested, absurd and thug exposition ambient. This collective reimagines the "happy hour" concept –a pub/restaurant promotion where determinates drinks are cheaper to gain clients- as a happy and fresh place designed for fun.

We could say that these pieces of art are not judging the reality, but they are observing it from a childish and ironic perspective. In other words, like a child draws or paints what is he/she sees just to express the feelings. Their natural optimism adds to the nuance.

As if the paintings were the guests, these pieces from six artists of different nationalities are reunited to celebrate everything and nothing at the same time. They try to ease this actual situation using naïve strokes, imperfect shapes, bright colors and themes that may result in the absurd. Each guest adds their own personality:

Bel Fullana (Majorca, 1985) pushes the envelope of 21st century aesthetics: trap, reggaeton, "posing" on social media. She represents girls with fishnet stockings, bikinis, tattoos and fire. These characters are erotically posing in front of a camera as if it is the artist's stroke. They are portrayed sarcastically flaunting today's stereotypes.

Marria Prats (Barcelona, 1988) shows us what we can find observing the cities, streets and society. Her works constantly remark today's dilemmas and incoherencies interpreting from a positive point of view, searching for beauty and optimism using the insignificant details of our life.

Albert Pinya (Palma, 1985) uses naïve strokes to reflect the relationships between society and the environment. His work constantly reveals pop's culture doing compositions full of *horror vacui* turning his work into a communicably element. He rejects "*l'art pour l'art*" claiming the expressive role of art. His ironical and intentionally naive aesthetic are his footprint.

Philip Gerald (Ireland, 1992) claims that which is useless and just playful through plain-fluorescents colors, excessive pithy faces and ambiguous figures created from an inchoate image editing program. His work creates a visual dilemma where the digital world is relocated older mechanisms. Carefree scenes, daring characters and bright colors are all part of his style.

Mike Okay (Germany, 1980) shows the tiny world that exists in a toddler's room from in 80's Berlin. His imperfect stroke simulates a child's hand drawing; matchbox cars', teddies and animals' figures coexisting with his belongings. The way he draws them, with regards to the materials and sizes, give a new narrative to his childish toys giving them a pictorial approach adapted to the artistic modern art.

Jordy Kerwick (Australia, 1982) translated the tridimensional world into bidimensional images from plain colors, crude strokes and sharp angles. His painting is between abstract and figurative, still life related to his surrounding world -home and daily objects-. The technical mix proves his shape and color's understanding adding innocence and sincerity to his creations.

The paintings of these six artists are coexisting in this exposition. It aims to transmit spontaneity and good vibes which lead to the creation of a positive ambience through this diversity. This creates our "happy hour" where fun and laughter are priorities.

Text by Belén Martínez.